

JSEM Andrea Kalivodová anděl I DÁBEL

Jako operní diva má ve svém repertoáru dravou živočišnou Carmen i chladnou blondýnu Dulcineu. Jaká je ale ona sama?

TEXT: ŠÁRKA SCHMIDTOVÁ; FOTO: LENKA HATAŠOVÁ

Právě jste pózovala pro novou kolekci fotografií, kterou nazýváte Nová Andrea Kalivodová. V čem je nová?

Je to stále ona, ta svědomitá operní pěvkyně. Ale nová je v tom, že jí vychází céděčko, což je nejen velká událost, ale i splnění snu. Právě se totiž nachází v jakémsi období bilancování – je to deset let, co poprvé vstoupila na prkna, která znamenají svět. A tak se rozhodla nafotit snímky Andrey Kalivodové, jaká je dnes doopravdy.

Vaše první CD, složené ze skladeb českých klasiků, je nezvyklý a odvážný projekt. Co vás k němu vedlo?

Jsou to díla blízká mému srdci, učila jsem se je už za dob svých studií. Dvořák, Janáček, Martinů, Eben... Celý repertoár jsem vybírala sama. Taková deska na českém trhu není a třeba po našem Leoši Janáčkovi je v zahraničí velký hlad. Důvodem, proč jsem se rozhodla ji natočit, možná bylo i to, že by ode mě nikdo něco podobného nečekal. Takže i to je nová Andrea Kalivodová.

Ženu většinou ke změně image inspiruje muž – tím, že se do něho zamiluje, nebo tím, že ji opustí. Zeptám se bez obalu: Platí to i o vás?

Máte pravdu, muži nás ženy často donutí ke změně. A pokud jde o umělkyně, je to ještě silnější. Vždyť my jsme trochu jako děti – velice emocionální, citlivé a vnímavé. Nicméně každá žena by měla zároveň zůstat sama sebou. ►

KREV A MLÍKO

Rudé šaty evokují roli Carmen George Biseta, kterou Andrea skvěle ztvárnila. Jde ale o akci Ples v opeře.

*„ZA SVŮJ
NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCH
BUDU POVAŽOVAT,
KDYŽ DOKÁŽU
SKLOUBIT PRÁCI
A OSOBNÍ ŽIVOT.“*

Stalo se vám někdy, že vás nějaký chlap nechtěl a vy jste si řekla: „Já mu dokážu, že nejsem žádná nula!“, a posunul vás tak vlastně dál?

Měla jsem zatím štěstí, že mě tohle nepotkalo. To však neznamená, že bych si nějakou tu nešťastnou lásku nebo zlomené srdce neprožila. Právě naopak, mám za sebou vztahové peripetie, jaké bych nikomu nepřála. Ale to už je pryč. My všichni - a umělkyně zvlášť - využíváme určitou rozervanost, a i když někdy padneme na kolena, pomůže nám to srovnat si priority, zvednout se a zase jít dál.

Mezi námi holkami se říká, že muži nechtějí silné ženy, ale naopak chudinky. Co vy na to?

Něco pravdy na tom bude. Ale zase na druhou stranu si myslím, že každý potřebujeme partnera. Jde jen o to, abychom se navzájem našli. Některým mužům se líbí, když je jejich partnerka ambiciózní, jiní by byli raději, kdyby stála v zástěře u plotny a vařila jim polévku. Je to zkrátka individuální. Když o tom tak přemýšlím, ideální je, když má žena v sobě kousek z obojího.

Ale zrovna my dvě takové přece nejsme!

Třeba ano! Je dobré nabídnout muži bílou i černou. Když je žena dobrý strateg a umí se vtělit do černé i do bílé, do ďábla i anděla, tak muže svého srdce nejen získá, ale i si ho udrží.

V čem jste anděl a v čem ďábel?

Jako anděl jsem člověk laskavý, slušný, ochotný pomoci, pro toho nejbližšího bych se rozkrájela. Ďábel ve mně promluví tehdy, když jsem panovačná, tvrdohlavá a někdy i trochu sobecká. Není snadné být pořád andělem, ale musíme se snažit stále hledat ve své povaze ty světlé stránky.

Sólistkou Státní opery Praha jste se stala velice brzy. Nevycítal vám někdo protekci? Nebo neslychala jste: „Ta se tam určitě dostala přes postel!“

Přesně to jsem si užila a v tu chvíli mě to trápilo, ne že ne. Dnes už se tomu můžu zasmát, je za mnou vidět kus práce. Když šlo tenkrát o protekci, možná

ANDREA KALIVODOVÁ

(34)

Přední česká mezzosopranistka vystupovala i na mnoha zahraničních pódii. Vážnou hudbu se snaží posluchačům přiblížit neotřelým způsobem. Právě teď například tak, že vydává CD se skladbami českých klasiků. Miluje dobré jídlo (ústřice, humra, tatarák), zvířata a sbírání hub a nikdy prý nikomu nelže.

bych zazářila, ale rychle zase spadla dolů. Já naopak krůček po krůčku stoupám. Ale bez tvrdé dřiny to nejde, věřte mi. Buď představení dozpíváte do konce, anebo ne...

A co závist?

Ta je všude. Ale zase když vám někdo závidí a kope vás do zadku, tak víte, že jste vpředu. A naopak, pokud vám nikdo nezávidí, je třeba se nad tím zamyslet.

Zpíváte většinou v originále. Umíte jazyky, ve kterých vystupujete?

Jakmile jsem dostala roli v cizím jazyce, pustila jsem se do něho. Chci přece vědět, o čem zpívám! Ale opravdu umět jazyk pro mě znamená, že se mi v něm zdají sny. Domluví se italsky, německy a anglicky, ale po snech zatím ani památky.... Mezzosopranový repertoár je často ve francouzštině, takže se učím i tu. I když někdy s ní spíš zápasím.

„MY UMĚLKYNĚ JSME JAKO DĚTI – EMOCIONÁLNÍ, CITLIVÉ A VNÍMAVÉ.“

Podle všeobecné představy musejí třeba baletky dřít. Jsou na tom operní zpěvačky podobně?

Je to dřina. A navíc jsme velice zranitelné, všechno závisí na dvou svalech – na hlasívkách. A ty jsou v podruží počasí a virových infekcí, což je náročné a stresující. Baletka trénuje a pěvkyně také. Začíná to ráno, kdy vstanu a „hledám“ hlas, pak se rozcvičuji, učím... Snadné to není. Ale na rozdíl od baletek nejsme našťestí limitované věkem.

Uvažovala jste někdy o tom, že z jeviště utečete?

Samozřejmě. Mám za sebou období, kdy jsem měla strach na ně vůbec vstoupit. Pak přišla doba, že jsem na jevišti sice stála, ale bála jsem se, že něco nezvládnou, zkazím, že něco vybuchne. Je ale normální, že pěvec při svém růstu prožívá všelijaká martyria. Dnes už cítím víc odvalu než obavu. Nicméně každé moje vystoupení je takové malé dobrodružství. ■